

ἀκριβῶς τὴν νηστείαν, τὴν σιωπὴν καὶ ὅλα τὰ κανονισμένα, μετὰ τὴν εἰδοποίησιν δὲ ταύτην τιμωροῦσι τὸ ἐλάχιστον σφάλμα, κρεμώντες ἀπὸ τὰς χεῖρας τὸν πταίστην εἰς δένδρον καὶ ἀφίνοντες αὐτὸν οὕτως ἐκτεθειμένον ἐν ἐσχάτῃ ἀπελπισίᾳ.

Ἐὰν δὲ διαρκούσης τῆς τιμωρίας ἀποβάλλῃ ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος τὰς δυνάμεις του καὶ δὲν ἠμπορέσῃ νὰ στηριχθῇ, καταπίπτει καὶ κρημνιζόμενος ἀπὸ βράχον εἰς βράχον συντρίβεται καὶ ἐκπνέει, χωρὶς οἱ θεαταὶ νὰ τολμῶσι νὰ ἐκφέρωσι τὸ ἐλάχιστον παράπονον· ὁ πατήρ, ὅστις κλαύσει τὸν υἱὸν του οὕτω τιμωρούμενον, ἢ ὁ υἱὸς τὸν πατέρα, ὑποβάλλεται εἰς τὴν αὐτὴν τιμωρίαν.

Κατὰ τὰ μέσα τῆς ὁδοῦ ἀπαντᾶται ἀγρὸς ἐν ᾧ καθίζουσιν οἱ Βόνζοι τοὺς προσκυνητὰς τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένους καὶ τὸ στόμα κεκολλημένον ἐπὶ τῶν γονάτων των, ἐπιβάλλοντες αὐτοῖς νὰ μένωσιν ἐν τοιαύτῃ θέσει ἀκίνητοι ἐπὶ εἴκοσι καὶ τέσσαρας ὥρας, ἐὰν δὲ τις κινηθῇ τυχὸν τιμωρεῖται με βαρεῖς ραβδισμούς· ὁ χρόνος οὗτος τῶν 24 ὥρων εἶναι προσδιωρισμένος διὰ τὴν ἐξέτασιν τῆς συνειδήσεως καὶ τὴν προετοιμασίαν τῆς ἐξομολογήσεως ὅλων τῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας εὐσεβοῦς ἀποδημίας ἀμαρτημάτων.

Μετὰ ταῦτα ἐπαναλαμβάνουσιν οἱ προσκυνηταὶ τὴν ἐπίπονον ὁδοιπορίαν των καὶ φθάνουσιν εἰς κύκλον βουνῶν συνεχομένων σχεδὸν καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ὑψοῦται ἀπτόμοος βράχος, ὑπερέφελος φαινόμενος. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου τούτου, ἐν ἧ λήγει ἡ εὐσεβὴς ἀποδημία, ὑπάρχει ἐστημένη μηχανή, ἐκ τῆς ὁποίας ἐξέρχεται μακρὸς μοχλὸς σιδηροῦς, φέρων κρεμαμένην εἰς τὸ ἄκρον του τρυτάνην εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλάστιγγας τῆς ὁποίας θέτουσι τοὺς προσκυνητὰς, ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου, καὶ εἰς τὴν ἐτέραν ἀναλογὸν ἀντίσταθμον, ὠθοῦσιν ἔπειτα τὸν μοχλὸν ἔξω τῆς μηχανῆς καὶ ὁ προσκυνητὴς εὐρίσκεται οὕτω κρεμᾶμενος ἄνωθεν ἀβύσσου, ἐν αὐτῇ δὲ τῇ θέσει διατελὼν ὑποβάλλεται εἰς ἐξομολόγησιν εἰς ἐπήκοον πάντων. Ἐὰν οἱ Βόνζοι παρατηρήσωσιν ὅτι δὲν ἐξηγεῖται καθαρῶς ἢ προσπαθεῖ νὰ παραμορφώσῃ τὰς πράξεις του, ἐπισειοῦσιν ὀλίγον τὴν στάθμην καὶ ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος κρημνίζεται εἰς τὴν ἀβύσσον, τῆς ὁποίας μόνῃ ἡ ὕψις ἀρκεῖ νὰ ταράξῃ καὶ αὐτὸν τὸν γενναϊότερον.

Μετὰ τὴν φορικτὴν ταύτην δοκιμασίαν ἐδηγοῦσιν οἱ Βόνζοι τοὺς προσκυνητὰς εἰς τὸν ναὸν τοῦ *Σάκα*, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπάρχει χρυσοῦν ἄγαλμα ἐκτάκτων διαστάσεων καὶ ἕλλα πολλὰ ἀνάγλυφα

τα, ὅπως τῷ προσφέρωσι τὴν λατρείαν των· εἴκοσι καὶ πέντε δὲ ἀκολούθως ἡμέρας σταθμεύοντες ἐπὶ τῶν πέριξ βουνῶν ἀποχαιρετῶσι τοὺς Βόνζους προσφέροντες αὐτοῖς τέσσαρα σκουδα ἕκαστος, καὶ εἰσέρχονται μετ' αὐτῶν εἰς ἄλλον ναὸν, ὅθεν ἐξερχόμενοι πανηγυρίζουσιν εἰς ἐπίδειξιν τῆς χαρᾶς των καὶ ἔπειτα ἐπιστρέφουσιν εἰς τὰς ἰδίας πατρίδας των.

Οἱ Ἰάπωνες πανηγυρίζουσι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δευτέρας Σελήνης ἐορτὴν φοινικὴν μάλλον ἢ θρησκευτικὴν. Ἰππεῖς καλῶς ὠπλισμένοι, ὧν ἕκαστος φέρει ἐπὶ τῶν νώτων του τὸ εἶδωλον τῆς αἰρέσεώς του, μεταβλίνουσιν εἰς εἶδος πλατείας τινος καὶ διαιρούμενοι εἰς ἵλας μάχονται. Ἡ μάχη ἄρχεται διὰ λιθοβολημάτων, κατόπιν διὰ τόξων, λογχῶν καὶ ξιφῶν καὶ τελευτᾷ λυσσώδης. Ἐντεῦθεν δὲ πολλοὶ φονεύονται καὶ πληγώνονται χωρὶς νὰ ἀναμιχθῇ ἡ ἐξουσία οὐδαμῶς.

A. Θ. E.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ο ΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΦΑΛΑΡΙΔΟΣ.

Ὁ μὲν Φάλαρις ἐκεῖνος εἰς τὸ κοῖλον χαλκηλάτου Ταύρου πεπυρακτωμένου ἔκλειε τὰ θύματά του, εἰς τὸν φάρμαγγα δὲ ἦσαν ὄργανα ἐνηρμωμένα, ὥστε οἱ δυσθανατοῦντες εἰς τὸν φλογερὸν πυθμένα ἄντι σνεναγμῶν, προῆγον, καὶ ἀντι βρυγμῶν βασιάνου Μέλη τέρποντα τὰ ὄτα τοῦ ἀνηλεοῦς τυράννου.

Καὶ τῶν ποιητῶν ὁμοία εἶναι φεῦ! συχνὰ ἡ τύχη. Θέλγουσι τὰς ἀκοάς μας οἱ ἠδυμελεῖς των ἤχοι· Καὶ ἂν ἄγριον Ταρτάρου πῦρ τὰ ἐγκατὰ των καίῃ, Ὅμως τὸ ἀρμονικὸν των στόμα μελωδίας πνέει, Καὶ ὁ στεναγμὸς πολλάκις τῆς ἐσχάτης ἀγωνίας εἰς τὰ χεῖλη των ἐν εἶδει θνήσκει θείας ἀρμονίας.

I. ΚΑΡΑΣΟΥΣΤΑΣ.

ΜΗ ΜΕΛΑΓΧΟΛΕΙ.

Τί ἔχεις, νέα τρυφερά, καὶ τόσον συλλογεῖσαι;
Τίς θλίψις τὴν καρδίαν σου κατέχει καὶ λυπεῖσαι;
Μὴ ὁ βροβᾶς ἀνῆρπασε τὸν νέον σου μνηστῆρα,
Ἐνῷ ἀκόμη ἐσφιγγες τὴν ποθητὴν του χεῖρα,
Κ' εἰς ξένην γῆν φέρει αὐτὸν, εἰς ξένας χώρας ἄλλας,
Μακρὰν, μακρὰν τῆς φίλης του εἰς πόνοισ καὶ εἰς ζῆλας;
Ἐὖ! δὲν ἀρμόζει τὸ ὠχρὸν εἰς νεαρὰν παρθένον!
Ἐὖ! μὴ κρατῆς τὸ πρόσωπον τόσον ἀπληπισμένον!

Τί ἔχεις, κόρη τρυφερά, καὶ τόσον συλλογεῖσαι;
Τίς πόνοισ τὴν καρδίαν σου κατέχει καὶ λυπεῖσαι;
Μὴ φέρης εἰς τὸ πνεῦμά σου ἡμέρας σου προτέρας,
Ἡμέρας νέου ἔρωτος, εὐδαίμονας ἡμέρας;
Μὴ παρὰ πάλαι εὐθεῖαναι σοὶ πρὸ του ἔρωτός σου;